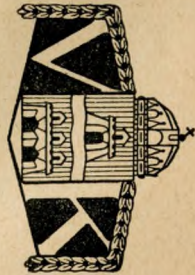

— Az utcáról. ... Hatalmas, impozás kocsisor egy belvárosi bérkaszárnya előtt. A kocsik bakján délceg buszások, allongeparókás, selyemnadrágos lakajok, — eléjük fogva pompás kantáru, gyönyörű ménék — a belsejükből pedig méltóságteljes urak szállnak ki, akik utánozhatatlan előkelőséggel viselik a forrószínű, selymes, bársonyos diszmagvart és mesésbecsű, régi ékszereiket. És egyre több koci jön, aztán egyik-másik távozik; a kiszálló urak mosolygva üdvözlők egymást, mosolygva jönnek vissza. Kint pedig a plebejusok szájatató tömege ácsorog és lélegzetét visszafojtva élvezi ezt a meglevenedélt magyar középkort. Egész haltan, áhítatosan libben el az ajkukról a sok ó, meg c, meg *istenem*, a sok kifáradt, kedvetlen kisemberben felébred és diadalmasan ujjong a látnivágyó gverek. A régi római kenveret és cirkuszi követelt, a mai pesti kenyérjeggyvel, meg egy kis belvárosi fiókkoronázással is beéri. De hát vajjon mi lehet ebben a sokégtáblás házban, mely ennyi pompát fejt ki maga körül? Talán valami beteg nagyur lakik benne, akít most meglátogat a többi gróf meg herceg, meg vébétété, hogy elmesélje neki a délelött eseményeit? Vagy talán valami nemescélu jótékony intézmény székel itt és a grófok, hercegek, vébététék egymás kezébe adják a kilincset, hogy a duzzadó erszényük révén a szegények didergő szívében is felgyulion egy kicsi méceses a koronázás fénye nyomán? Hát egyik sem. Se grófi vizit, se jótékonytság. A rébusz megoldása egészen egyszerű: a belvárosi bérkaszárnnyában — egy fényképész lakott.

... Esik az eső, utálatos, pesti lucsök, a Vilmos császár-ut gvér világitása halványan tükröződik a vizes járdán. Rengeteg ember szorong, akár csak, mintha zsirra, petroleumra, dohánvra várának, de ez egyszer teljes arccal fordulnak a kocsit felé. Egy gyászruhás asszony kis, fehér fiút szorit magához, a gverek bög, fázik, haza akar menni, de a szigorú rendőr nem engedi átmenni őket a másik járdára. Egyszerre tompa moraj zajlik, egyre erősebben, végül lármá lesz belőle, éljenzés. És már jön is sebesen, halk eleganciával a fekete gépkocsi és benne erős megvilágításban három ember ül: egy fiatal katona, meg egy karcsu, gyászruhás asszony, aki kicsi, fehér gvermekeket szorit magához. A királvi család. És az éljenekkel egyidőben megindul a jelzők áradata is, de a jelzők mind a csöpp szöke utasmak szólnak. A két koronás felnött jelentősége szinte eltörpül az intégető kicsi, fehér törpe mellett. „Drága“, „cukros“, „herceg“, „nein, ist der aber süß“, „öszöm a lelket, de drága kis kölkök“ lebeg a Vilmos császár-ut felett a hangfelhő, a járdán a fázó kis gverek is abbahagyja a bögést s szinte ujjongó mámorral harsog a hangja, miközben az anyja szoknyáját cibálja:

— Anyi, nézd, a kis királynak is csak kétujjas a keztyűje, mint az evéml... (f. c.)

Közp. nyomt. XX cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Szerző: (f. c.)

Cím: *Az utcáról*

Forrás: *Világ*

Bp.

(Hely)

1917. I. 2.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Tárgy

394.04

Hely

Idő

"1917"

Személy

szinyomda 1918